

[Undervisningsministeren.]

Det er nu deres affærer. Hver taler ud fra sin profession. Men jeg vil udtale min dybe respekt for dette ting, som, idet det får denne sag i sin hånd, vel vidende besked med al den kritik, al den smålighed, alt det nid og nag, der har været i dette spørgsmål, løfter den op i det plan, forhandlingen her i dag har ligget på. Det takker jeg ordførerne for.

Jeg takker det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit for de varme ord, hun fremkom med angående kunsten og betydningen af, at kunsten i virkelig forstand kommer ud til befolkningen. Jeg tror, at en af de veje, man dér kan gå, er, at man i de tilfælde, hvor vi står overfor muligheden af at skabe et sted, hvor den almindelige mand kan komme ind og se de ting, som er de værdifulde i kunsten, sørger for, at det bliver let tilgængeligt for alle. Jeg forstår udmærket godt, at det ærede medlem inddrog dette synspunkt.

Det ærede medlem var ikke selv blind for, at måske Willumsens kunst i øjeblikket ikke ville være netop egnet til at blive tilløb for den mest populære interesse for kunst, men sådan kan man ikke regne. Og jeg synes, det ærede medlem hr. Hvidberg havde så uendelig ret i det citat, han fremkom med af Goethe, at det ikke er kunstværket, der skal bøje sig ned til mennesket. Der er i al kunst og kunstens vej ud til folket en opdragelsesgerning, netop det udtryk, det ærede medlem hr. Hvidberg brugte, en vækst. Vi må selv vokse til forståelse af mesterværkerne. I den ånd synes jeg også, at vi — ved at modtage gaven således som vi efter ordførernes udsagn her i dag gør — viser befolkningen netop i det rette tegn, hvilken betydning kunsten har, og viser den ærefrygt og agtelse, vi alle bør nære for den store kunstneriske indsats.

Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Hvidberg i forbindelse med dette brugte udtrykket, at staten skal være mæcen. Jeg tager ordet op, fordi det snurrligt nok stiller sig sådan, at er der noget, Willumsen i sit liv aldrig har haft, er det en mæcen. Det tør jeg nok sige. Han har kæmpet imod modstand, sålænge han har levet. Han har aldrig haft nogen art af understøttelse. Jeg spurgte i mit ministerium forleden dag, for det kunne egentlig være rart for mig at vide: Sig mig, har denne mand aldrig nogensinde

været på nogen konto? Aldrig. Han har levet sit liv som maleren, som billedhuggeren, grafikeren, arkitekten, keramikeren og har skabt med sine hænder. Alt har han skabt selv trods modstand, kritik, smålighed, nid og nag. Nu her sidst, da hele halen af kritikere på stribe var ude igen, sender han fire værker ind til Den Frie Udstilling: „Vær så artig! Op på væggen med dem!“, svarer med sin hånd og svarer med sin mejsel i den skulptur, han har stillet op af tidligere rector magnificus C. E. Bloch, et svar, der står. At tale om, at han har haft nogen mæcen, eller at vi er i den situation, at vi kan nå i hans 86. år at blive mæcen for ham, er håbløst. Nej, det vi kan gøre er dette: vi kan benytte lejligheden til at gøre denne gave tilgængelig for befolkningen eller undlade at benytte denne lejlighed. Ham kan vi hverken gavne eller skade. Den 86-årige mand, som har skabt det, der ligger i navnet J. F. Willumsen, er vi hævet over at skulle være dommere over eller gavne eller skade. Nej, det vi kan, er at tage standpunkt langt fra de forskellige smålige kritiske bemærkninger, som er fremsat ikke mindst i hans egen kunstnerkreds — jeg tænker her på De malende Kunstneres Sammenlutning, som han har stiftet som støtte for den unge kunst. Ud fra alt det, der har været fremført, kan vi tage vort stade, således som vi har gjort det med ordførernes taler her i dag.

Jeg vil også takke det ærede medlem fru Alvilda Larsen for de bemærkninger, hun fremsatte, fordi de var et udtryk for, at hun forstod at vurdere det, det betyder også for det danske folk. At denne gamle kunstner tilmed har så meget dynamit i sig, at han kan sprænge den internationale kommunisme her i Danmark og få det kommunistiske parti til at gå i to dele, det må vi i hvert tilfælde tage som et argument for de enestående åndsevner, Willumsen har.

Jeg takker hermed alle ordførere med den lille begrænsning, jeg må gøre med hensyn til det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.